

“मीठे बच्चे- ज्ञानको धारणा गर्दै गयौ भने अन्त्यमा तिमी बाबा समान बन्नेछौ, बाबाको सारा तागत तिमीले हजम गर्नेछौ ।”

प्रश्न:- कुन दुई शब्दहरूको स्मृतिले स्वदर्शन चक्रधारी बन्न सक्छौ ?

उत्तर:- उत्थान र पतन, सतोप्रधान र तमोप्रधान, शिवालय र वेश्यालय । यी दुई-दुई कुराहरू स्मृति रहेमा तिमी स्वदर्शन चक्रधारी बन्नेछौ । तिमी बच्चाहरू अहिले ज्ञानलाई यथार्थ रीति जान्दछौ । भक्तिमा ज्ञान हुँदैन, केवल दिल खुश गर्ने कुराहरू गर्ने गर्छन् । भक्तिमार्ग हो नै दिल खुश गर्ने मार्ग ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूप्रति बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ । अब तिमी बच्चाहरूलाई बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी कति उँच थियौ । उत्थान र पतनको यो खेल हो । अब तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी कति उत्तम र पवित्र थियौ । अहिले कति नीँच बनेका छौ । देवी-देवताहरूको अगाडि तिमी नै गएर भन्ने गर्छौ, हजुर उँच हुनुहुन्छ, हामी नीँच हौ । हामी नै सबैभन्दा उँच र नीँच बन्छौ, शुरू शुरूमा यो थाहा थिएन । अहिले बाबा तिमीलाई बताउनुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, तिमी कति उँच पवित्र थियौ, फेरि कति अपवित्र बनेका छौ । पवित्रलाई उँच भनिन्छ, त्यसलाई भनिन्छ निर्विकारी दुनियाँ । वहाँ तिम्रो राज्य थियो, जुन फेरि अब स्थापना गरिरहेका छौ । बाबा केवल इशारा दिनुहुन्छ- तिमी अति उत्तम शिवालय सत्ययुगका निवासी थियौ, फेरि जन्म-लिँदै लिँदै आधामा तिमी विकारमा गिरेर पतित विकारी बन्यौ । आधाकल्प विकारी रट्यौ, अब फेरि तिमीलाई निर्विकारी सतोप्रधान बन्नु छ । दुई अक्षर याद गर्नु छ । अहिले यो हो तमोप्रधान दुनियाँ । सतोप्रधानताको निशानी यी लक्ष्मी-नारायण हुन्, ५ हजार वर्षको कुरा हो । सतोप्रधान स्वर्गमा राज्य थियो । सृष्टि एकदम उत्तम थियो, अहिले कनिष्ठ छ । निर्विकारीबाट विकारी बन्नमा तिमीलाई ८४ जन्म लाग्यो । हुन त वहाँ पनि अलि-अलि कला घट्दै जानेछ । तर भन्न त भनिन्छ नि, सम्पूर्ण निर्विकारी । एकदम सम्पूर्ण निर्विकारी त श्रीकृष्णलाई भनिन्छ । उनी गोरा थिए, अब काला बनेका छन् । तिमी यहाँ बस्दा बुद्धिमा रहनुपर्छ, हामी शिवालयमा विश्वका मालिक थियौ । अरू कुनै धर्म नै हुँदैन, केवल हाम्रो मात्र राज्य थियो, फेरि २ कला कम भयो । थोरै थोरै कला कम हुँदै त्रेतामा २ कला कम भयो । पछि विकारी बन्दै, गिर्दै गिर्दै छी-छी बन्न पुग्छन् । यसलाई भनिन्छ पतित दुनियाँ । विषय वैतरणी नदीमा गोता खाइरहन्छन् । वहाँ क्षीरसागरमा रहन्थे । तिमी सारा विश्वको इतिहास-भूगोललाई, आफ्नो ८४ जन्मको कहानीलाई पनि बुझेका छौ । हामी निर्विकारी थियौ, यिनको राज्यमा थियौ, पवित्र राजाई थियो, त्यसलाई भनिन्छ सम्पूर्ण स्वर्ग, त्रेतालाई भनिन्छ अर्ध स्वर्ग । यो बुद्धिमा त छ नि । बाबा नै आएर सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्भाउनुहुन्छ । मध्यमा रावण आयो, फेरि अन्त्यमा यस पतित दुनियाँको विनाश हुनेछ । फेरि आदिमा जानको लागि पवित्र बन्नु छ । आफूलाई आत्मा सम्भरेर म एकलाई याद गर । आफूलाई देह नसम्भर । तिमीले भक्तिमार्गमा प्रतिज्ञा गरेका थियौ- बाबा, हजुर आउनुभयो भने हामी हजुरकै बन्नेछौ । आत्माले बाबासँग कुरा गर्छ । कृष्ण कुनै बाबा कहाँ थिए र ! आत्माहरूका पिता निराकार शिवबाबा एक हुनुहुन्छ । हदका पितासँग हदको वर्सा, बेहदका पितासँग बेहदको वर्सा मिल्छ । यसैले सत्ययुगलाई भनिन्छ शिवालय । शिवबाबाले आएर देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुभयो । यो त सदैव याद राख्नुपर्छ । खुशीको कुरा हो नि । अब हामी फेरि शिवालयमा जान्छौ । कोही मन्यो भने भन्छन् स्वर्ग गयो । तर यसरी कोही जाँदैन । यो सबै भक्तिमार्गका गफ मात्रै हुन्, दिल खुश गर्नको लागि । वास्तविक स्वर्गमा त अब तिमीहरू जानेवाला छौ । वहाँ कुनै रोग आदि हुँदैन । तिमी सदैव हर्षित रहन्छौ । बाबा कति सहज गरेर साना साना बच्चाहरूलाई जसरी बसेर सम्भाउनुहुन्छ । ठीक छ, बाहिर जहाँ रहेर पनि तिमीले पद पाउन सक्छौ, यसमा पवित्रता त पहिले मुख्य हो । खानपिन शुद्ध होस् । देवताहरूको सम्मुख कहिल्यै चुरोट, बिँडी आदिको भोग लगाउँछौ र ? ग्रन्थको सम्मुख कहिल्यै अण्डा वा बिँडी आदिको भोग राखेका छौ ? ग्रन्थलाई सम्भन्छन्- यो मानौं गुरु गोविन्दको शरीर हो । ग्रन्थलाई यति मान दिन्छन् । यो गुरुको देह समान हो । यसरी सिक्खहरूले सम्भन्छन् । तर गुरु नानकले कहाँ बसेर ग्रन्थ लेखेका हुन् र, नानकले त अवतार लिए । सिक्खहरूको वृद्धि भयो, पछि गएर उनले ग्रन्थ आदि लेखे । एकपछि अर्को सिक्ख धर्ममा आउँदै गएका हुन् । पहिले त ग्रन्थ पनि यति सानो हातले लेखिएको थियो । अब गीताको लागि सम्भन्छन्, यो कृष्णको रूप हो । यस्तो मानौं नानकको ग्रन्थ, त्यस्तै गरेर कृष्णको गीता गायन भएको छ । कृष्ण भगवानुवाच नै भनिरहन्छन् । यसलाई भनिन्छ अज्ञान । ज्ञान त एक परमपिता परमात्मामा नै छ । गीताद्वारा नै सद्गति हुन्छ । त्यो ज्ञान त बाबाको पासमा नै छ । ज्ञानबाट दिन, भक्तिबाट रात हुन्छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ- आत्मालाई पवित्र बनाउनु छ, त्यसको लागि मेहनत गर्नुपर्छ । मायाको तुफान यस्तो जोडसँग आउँछन्

जसले गर्दा एकदम उडाइदिन्छ । कसलाई भन्न पनि सक्दैन । पहिला काम विकारले नै धेरै सताउँछ । त्यसैमा समय लाग्छ । हो त एक सेकेण्डमा जीवनमुक्तिको कुरा । बच्चा जन्मियो, मालिक बन्यो । तिमीले चिन्यौ शिवबाबा आउनुभएको छ, वर्साको हकदार बनौ । गीता पनि शिवबाबाले नै उच्चारण गर्नुभएको थियो, उहाँले नै भन्नुभएको छ—मलाई याद गर । म यस साधारण तनमा आउँछु । कृष्ण साधारण कहाँ हुन् र ! उनी त जन्म लिँदा बिजुली चम्किएजस्तै हुन्छ । एकदम प्रभाव पर्छ, त्यसैले श्रीकृष्णको अहिलेसम्म पनि गायन गर्छन् । बाँकी शास्त्र आदि सबै भक्तिमार्गका हुन् । अंग्रेजीमा फिलोसफी भनिदिन्छन् । आध्यात्मिक ज्ञान त रूहानी पिताले नै दिन सक्नुहुन्छ । स्वयम् भन्नुहुन्छ—म तिम्रो रूहानी पिता हुँ । ज्ञानको सागर हुँ । तिमी बच्चाहरू पनि बाबासँग सिकिरहेका छौ । ज्ञानलाई धारण गरिरहेका छौ । फेरि अन्तिममा बाबा समान बन्नेछौ । सारा कुरा धारणामा आधारित छ । फेरि त्यो तागत आउनेछ, बाबाको यादबाट । यादलाई धार (जौहर) भनिन्छ । तरवारहरूमा पनि फरक त हुन्छ नि । उही तरवार १०० रूपैयाँको पनि हुन्छ । त्यही तरवार ३-४ हजारको पनि हुन्छ । बाबा त अनुभवी छन् नि । तरवारको धेरै मान हुन्छ । गुरु गोविन्द सिंहको तरवारको कति मान छ । तिमी बच्चाहरूमा पनि योगको बल चाहिन्छ । ज्ञान तरवारमा धार चाहिन्छ । धार आएपछि फेरि चाँडै बुझ्नेछन् । ड्रामा अनुसार तिमीले मेहनत गरिरहन्छौ । जति जति बाबालाई याद गर्छन्, यादबाट नै पाप काटिन्छ । पतित-पावन बाबाले नै युक्ति बताइरहनुभएको छ । फेरि कल्पपछि पनि यसरी नै आएर तिमीलाई ज्ञान दिनुहुनेछ । यिनलाई पनि सबै त्याग गराएर यसरी नै आफ्नो रथ बनाउनुहुनेछ । तिमी बच्चाहरूलाई वहाँ कति आकर्षण भयो । कसरी सबै भागे । बाबामा आकर्षण छ नि । अब तिमीलाई पनि यस्तै सम्पूर्ण बन्नु छ । नम्बरवार नै बन्नेछन् । यो राजधानी स्थापना हुन्छ ।

सृष्टि चक्रलाई त बुझिसकेका छौ । सत्ययुग आदिदेखि लिएर कलियुग अन्त्यसम्म । अहिले हो संगमयुग । बाबालाई पनि अवश्य आउनुपर्ने हुन्छ, पावन बनाउन । पावन अर्थात् सतोप्रधान । फेरि खाद पर्दै गयो । अब त्यो खाद कसरी निस्कन सक्छ ? आत्मा सक्कली भयो भने गहना पनि सक्कली अर्थात् गोरो शरीर हुनेछ । आत्मा नक्कली भयो भने शरीर पनि पतित हुन्छ । ज्ञानभन्दा पहिले त यिनले पनि नमन-वन्दन गर्थे । लक्ष्मी-नारायणको ठूलो चित्र (आयलपेन्टको) गद्दीमा लगाइराख्थे । उनलाई बडो प्यारसँग याद गर्थे, अरू कसैको होइन । बाहिर अन्त ख्याल गयो भने आफैँलाई चिमोट्थे । मन भाग्छ किन ? दर्शन किन मिल्दैन ? भक्ति थियो नि । फेरि जब विष्णुको दर्शन भयो, तापनि नारायण कहाँ भए र ! पुरुषार्थ त अवश्य गर्नुपर्ने हुन्छ, लक्ष्य-उद्देश्य त सम्मुख खडा छ । यी चैतन्यमा थिए, जसको फेरि जड चित्र बनाएका हुन् । बाबा आउनुभएको छ पावन बनाउन, नरबाट नारायण बनाउनुहुन्छ । तिमी पनि उहाँको राजधानीमा थियौ । फेरि यस्तै बन्ने पुरुषार्थ गर्छौ, त्यसैले राम्रोसँग अनुसरण गर्नुपर्छ । ब्रह्मालाई देवता कहाँ भनिन्छ र ! विष्णु देवता भन्नु ठीक छ । मनुष्यहरूलाई त केही पनि थाहा छैन । भन्ने गर्छन्—गुरु ब्रह्मा, गुरु विष्णु.... । अब विष्णु गुरु कसका हुन् त ? सबैलाई गुरु भनिरहन्छन् । शिव परमात्मा नमः उनलाई गुरु, उहाँलाई परमात्मा भनिदिन्छन् । सबैभन्दा ठूला त बाबा हुनुहुन्छ नि । उहाँसँग हामीले यो सिकिरहेका छौ, अरूलाई सिकाउनको लागि । सतगुरु जसले तिमीलाई सम्झाउनुहुन्छ, त्यो तिमीले अरूलाई सम्झाउँछौ । गुरुलाई यस्तो भनिदैन—उहाँ पिता हुनुहुन्छ, शिक्षक हुनुहुन्छ । नत्रभने त यो सारा ज्ञान तिम्रो बुद्धिमा हुनुपर्छ । हामी शिवालयमा थियौ, अहिले वेश्यालयमा परेका छौ । फेरि अब शिवालयमा जानु छ । भन्न त भन्छन् ब्रह्ममा लीन हुनुभयो, ज्योति ज्योतिमा विलीन हुनुभयो । तर आत्मा अविनाशी हो । हरेकमा आ-आफ्नो पार्ट भरिएको छ । सबै कलाकारहरू हुन्, सबैलाई आफ्नो पार्ट बजाउनु नै छ । त्यो कहिल्यै मेटिन सक्दैन । जति पनि सारा दुनियाँका आत्माहरू छन्, उनलाई पार्ट बजाउनु छ । मानौं शुरुदेखि श्रुतिङ्ग हुँदैछ । तर यो अनादि श्रुतिङ्ग भइसकेको छ । यो विश्वको इतिहास-भूगोल दोहोरिइरहन्छ । यो अद्भुत सितारा हो जुन भृकुटीको बीच चम्किन्छ । कहिल्यै मेटिँदैन । यो ज्ञान तिमीमा पहिले थिएन, दुनियाँको आश्चर्य । हेवन अथवा स्वर्ग नाम सुनेर दिल खुशी हुन्छ । अहिले त सत्ययुग होइन । अहिले हो कलियुग । त्यसैले पुनर्जन्म पनि कलियुगमा नै लिन्छन् । जानु त सबैलाई अवश्य पर्छ, तर पतित आत्माहरू त जान सक्दैनन् । अहिले तिमी बच्चाहरू पावन बन्छौ—योगबलद्वारा । पावन दुनियाँ परमपिताले नै स्थापना गर्नुहुन्छ । फेरि रावणले नर्क बनाउँछ । यो त प्रत्यक्ष छ नि । रावणलाई जलाउँछन् नि । सबैले भन्ने गर्छन्—यो अनादि चल्यै आएको छ । तर कहिलेदेखि शुरु हुन्छ, यो पनि कसैलाई थाहा छैन । आधा-आधा त गर्न सकिँदैन किनकि लाखौं वर्ष भनिदिन्छन् । कलियुगलाई फेरि ४० हजार वर्ष भनिदिन्छन् । त्यसैले मानिसहरू घोर अन्धकारमा छन् नि । अज्ञान निद्राबाट व्यूँझिन बडो मुश्किल छ, व्यूँझिदै व्यूँझिँदैनन् । अहिले हो संगमयुग जबकि बाबा

आएर पावन बनाउने युक्ति बताउनुहुन्छ । तिमी पावन भएपछि पावन दुनियाँ स्थापना अवश्य हुनेछ । यो पतित दुनियाँ नै खलास हुनेछ । अहिले कति विशाल दुनियाँ छ । सत्ययुगमा त धेरै सानो दुनियाँ हुनेछ । अब मायामाथि विजय प्राप्त गरेर पावन अवश्य बन्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ— माया एकदम दुश्मन हो । पावन बन्नमा नै अनेक प्रकारको विघ्न पाछै । पवित्र बन्ने हिम्मत राख्छन्, फेरि माया आएर के हाल बनाइदिन्छ । मुक्का लगाएर गिराइदिन्छ । गरेको कमाई खतम गरिदिन्छ । फेरि धेरै मेहनत गर्नुपर्छ । कोही त गिर्छन् फेरि मुख पनि देखाउँदैनन्, फेरि यति उँच पद प्राप्त गर्न सक्दैनन् । पुरुषार्थ पूरा हुनुपर्छ । फेल हुनु हुँदैन । कसैले गन्धर्व विवाह पनि गरेर देखाउँछन् । संन्यासीहरू भन्ने गर्छन्— विवाह गरेर पवित्र रहनु, यो असम्भव छ । बाबा भन्नुहुन्छ— सम्भव छ किनकि प्राप्ति धेरै छ । यो अन्तिम एक जन्म तिमी पवित्र बन्यौ भने तिमीलाई स्वर्गको बादशाही मिल्नेछ । के यति ठूलो प्राप्तिको लागि तिमीले एक जन्म पवित्र रहन सक्दैनौ ? भन्ने गर्छन्— बाबा हामी अवश्य बन्नेछौ । सिक्खहरू पनि पवित्रताको कंगन बाँध्दछन् । यहाँ कुनै धागो आदि बाँध्ने आवश्यकता छैन । यो त बुद्धिको कुरा हो । बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर । बच्चीहरूले धेरैलाई सुनाउँछन् तर ठूला व्यक्तिहरूको बुद्धिमा कहाँ बस्छ र ! बाबा भन्नुहुन्छ— पहिले उनलाई राम्रोसँग सम्झाऊ— यी सबै प्रजापिता ब्रह्माका सन्तान हुन् । शिवबाबासँग वर्सा मिलिरहेको छ । पतितबाट पावन बन्नु छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर, यसरी त कसैले भन्न सक्दैन । पहिले त उनलाई बुद्धिमा बसाउनु छ, दुनियाँ पावन थियो, अहिले पतित बनेको छ, फेरि पावन कसरी बन्ला ? भगवानुवाच— म एकलाई याद गर । ठीक छ, यति नै भने पनि अहो भाग्य, तर यति पनि भन्दैनन् । बिसिन्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको थियो— उद्घाटन त बाबाले गरिदिनुभएको छ । बाँकी तिमी निमित्त बनेर गरिरहेका छौ । जग लगाइदिनुभएको छ, बाँकी अब सर्विस स्टेशनको उद्घाटन हुन्छ । यो त गीताको नै कुरा हो, गीतामा पनि छ— हे बच्चाहरू, तिमीले काममाथि विजय प्राप्त गर्नु भन्ने जगतजित बन्नेछौ, २१ जन्मको लागि । ठीक छ, खुद नबनून्, अरूलाई त सम्झाउन सक्छन् । यस्ता पनि धेरै छन्, अरूलाई उठाएर स्वयम् भने गिर्छन् । काम महाशत्रु हो, एकदम नालीमा गिराइदिन्छ । जुन बच्चाहरू काममाथि विजय प्राप्त गर्छन्, उनै जगतजित बन्छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यस अन्तिम जन्ममा सर्व प्राप्तहरूलाई सम्मुख राखेर, पावन बनेर देखाउनु छ । मायाका विघ्नहरूसँग हार खानु छैन ।
- २) लक्ष्य-उद्देश्यलाई सम्मुख राखेर पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । जसरी ब्रह्मा बाबाले पुरुषार्थ गरेर नरबाट नारायण बन्नु हुन्छ, त्यसैगरी अनुसरण गरेर गद्दीनशीन बन्नु छ । आत्मालाई सतोप्रधान बनाउने मेहनत गर्नु छ ।

वरदानः— मन र बुद्धिलाई व्यर्थबाट मुक्त राखेर ब्राह्मण संस्कार बनाउने स्वराज्य अधिकारी भव

कुनै पनि सानो व्यर्थ कुरा, व्यर्थ वातावरण वा व्यर्थ दृश्यको प्रभाव पहिले मनमा पर्छ त्यसपछि बुद्धिले उसलाई सहयोग दिन्छ । मन र बुद्धि यदि यसैगरी चलिरह्यो भने संस्कार बन्न पुग्छ । त्यसपछि भिन्न-भिन्न संस्कार देखिनमा आउँछ, जुन ब्राह्मण संस्कार होइन । कुनै पनि व्यर्थ संस्कारको वश हुनु, आफैसँग युद्ध गर्नु, घरी-घरी खुशी हराउनु— यो क्षत्रियपनको संस्कार हो । ब्राह्मण अर्थात् स्वराज्य अधिकारी व्यर्थ संस्कारहरूबाट मुक्त हुन्छ, परवश होइन ।

स्लोगनः— मास्टर सर्वशक्तिमान् ऊ हो जसले दृढ प्रतिज्ञाद्वारा सबै समस्याहरूलाई सहजै पार गर्छ ।